

[Waldorff]

de private olieselskaber i de nye koncessioner.

Med hensyn til den statslige oliehandel har det allerede været omtalt, hvordan energiministeren ved både politiske og bureaukratiske benspænd har forhindret DOFAS i på længere sigt at udnytte den optionsret, som var et af kernepunkterne i den lovgivning, der blev gennemført i 1981, og som er et af de helt centrale punkter, når det drejer sig om forsyningsikkerhed, og når det drejer sig om, på hvilke økonomiske vilkår en forsyningsikkerhed sikres. Det har den nuværende regering stoppet. Vi har set det ved gasprojektet.

Jeg vil ikke tilføje andet, end at såvel når vi diskuterer koncessionsrunde som når vi diskuterer statslig oliehandel og DOFAS' muligheder for at indgå i en markedsføring af optionsolien, og når vi diskuterer gasprojekt, er det i alle tilfælde de samme ting, som styrer regeringens politik: et vidtgående ønske om at tage hensyn til de private olieselskaber og til industrien i det hele taget.

Denne fantastiske mangel på interesse for at gribe ind i gasprojektet hænger først og fremmest sammen med, at hr. Lennart Larson er medlem af venstre. For det andet med, at industrien og gartnerierne og andre delé af erhvervslivet har ønsket at få gassen til en lavere pris end det, det ville være muligt for D.O.N.G. at levere den til.

Jeg mener som konklusion – den kommer nu – at der er sket en meget klar drejning i energipolitikken, som handler om interesse for atomkraft, og som handler om at give efter over for de private olieselskaber og den private industri i det hele taget.

Steffensen (KrF):

Det er blevet nævnt af flere ordførere, at redegørelsen er udtryk for, at vi er på rette vej. Sådan ser vi det også i kristeligt folkeparti. Den redegørelse, vi har til debat i dag, er karakteristisk ved, at den er åben for omtrent alle muligheder. Jeg synes, det er et plus for regeringen, at den ikke har lukket sig inde i en bestemt begrebsverden, men i redegørelsen har ladet mulighederne stå åbne. Det synes jeg der er grund til at anerkende, for som det er udtrykt så tit, også af kristeligt folkeparti ved lignende debatter, er det eneste virkelige bæredygtige i energipolitik-

ken, at der kommer til at stå et rimelig bredt flertal bag de løsninger, som skal besluttes på længere sigt.

Det er rigtigt, at man hurtigt kan konstatere ved at se på tallene for de sidste års energiforbrug, at der er tale om et ganske væsentligt fald i olieforbruget. Der er sket et ganske væsentligt fald i energiudgifterne i det hele taget på grund af, at vi har fundet udvej for rimelige og gode løsninger angående isole-ring. Men man kommer ikke uden om, at det store fald i olieforbruget i stor udstrækning er sket på grund af kulfyrede kraftværker. Det er ikke problemfrit, og der er nogle, synes jeg, der ikke rigtig forstår, at det faktisk er et problem i sig selv. Det er ikke bare en økonomisk fordel, den er jo så indlysende, der er andre aspekter i det, som kan være af nok så alvorlig karakter. Det er nok her at nævne askeproblemet. Vi ved fra både energiudvalg og miljøudvalg og andre steder, at man i dag står med disse alvorlige problemer, og man må erkende, at de ikke er løst. Vi har vel ikke engang fundet en forsvarlig måde at løse dem på. Det er et af problemerne ved det voksende kulforbrug.

Det andet er svovlindholdet. I sig selv er det også et ganske alvorligt problem. Når vi er i gang med at tackle det problem, så opstår der andre problemer, idet vi udvinder eller fremstiller, hvad man nu skal kalde det, endnu giftigere stoffer, hvor vi ikke ved vores, jeg havde nær sagt levende råd. Derfor er løsningen ikke bare, at man skal accelerere, når det drejer sig om kulfyrede kraftværker.

Så er der a-kraftspørgsmålet og -problemet. Det er tolket forskelligt, hvad ministeren skriver i redegørelsen om det problem. Jeg vil tillade mig at tolke det i den retning, fru Lone Dybkjær tolkede det, idet hun måtte opfatte det således, at det var en slags af-dramatisering af den problematik. Jeg citerer fra redegørelsen, sp. 10357:

»De undersøgelser om sikkerhed og af-faldsopbevaring, der er i gang, skal afsluttes, før regeringen vil tage stilling til kernekraftspørgsmålet.«

Jeg opfatter også dette som en tilkendegivelse af, en klar melding om, at der er nogle ting, som skal være afsluttet og klaret, inden der kan blive tale om, at regeringen tager den slags ting op til aktuel overvejelse. Det synes jeg er tilfredsstillende, og det er nød-